

עפ"ג 31507/01/15 - יונתן סלומון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 31507-01-15 סלומון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערער: יונתן סלומון
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער/המבקש הורשע בבית משפט קמא בתאריך 13.11.14 בביצוע 14 עבירות של אי הגשת דוחות במעוד, עבירה על סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף, ביחד עם סעיפים 67 ו- 68 לחוק ובקשר עם תקנות 20 ו- 23 לתקנות מס ערך מוסף התשל"ו-1976.

על המערער הוטלו באותו תאריך חודש אחד מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, 3 חודשי מאסר על תנאי וכן קנס בסך 5,000 ₪.

הודעת הערעור שבפנינו הוגשה בתאריך 15.1.15, דהיינו באיחור של 17 יום מהמועד הקבוע בחוק להגשת ערעור. בקשה להארכת מועד לא הוגשה למעשה מעולם או ליתר דיוק, הוגשה רק בעקבות עתירתה של המדינה למחוק את הערעור בשל האיחור בהגשתו. בבקשה נטען כי המערער טעה לחשוב שהמועד שנקבע לריצוי עבודות השירות, הוא המועד שממנו מתחילה "לרוץ" תקופת הזמן עד להגשת הערעור ומכאן אי הגשתו במועד.

2. לגופו של ענין בהודעת הערעור נטענו טענות שונות לענין הענישה שהטיל בית משפט קמא. הטענה המרכזית היא כי המערער לא יכול היה להסיר את מלוא המחדלים בשל העובדה כי הוא הוכרז כפושט רגל ובית משפט של פשיטת רגל הורה לו להימנע מהעברת תשלומים למע"מ.

הטענה השניה היא כי הענישה מכבידה. ב"כ המערער טוען כי בנסיבות קשות בהרבה מאלה שבפנינו הסתפקו בתי משפט בענישה הצופה פני עתיד בלבד ולא מעבר לכך.

המדינה טוענת כי אין מקום להיענות לבקשה המאוחרת להארכת המועד להגשת ערעור. אליבא דהמדינה, הנימוק שהעלה הסנגור, קרי: הטענות שנפלה בהבנת הכתוב איננה מצדיקה הארכת מועד. לענין הטיעון לגופו, באשר לנימוק הנוסף שעניינו הוראת בית המשפט של פשיטת הרגל באשר לתשלום החוב למע"מ, מפנה המדינה לפסיקה ממנה עולה כי סוגיה זו כבר נדונה, הוכרעה ונקבע כי היא אינה יכולה להיחשב כהסרת המחדל, ככל שהנאשם רוצה להיבנות מכך לענין הענישה.

3. נתנו למערער הזדמנות להעלות את טענותיו מעבר להודעת הערעור הכתובה גם בטיעון בפינו ולאחר שעשינו זאת ועיינו הן בהודעת הערעור, הן בפסיקה הרלוונטית והן בתשובתה של המדינה בפינו בעל-פה וגם בתגובה הכתובה לענין הבקשה להארכת מועד, דעתנו היא כי אין מקום במקרה זה להיענות לבקשה להארכת מועד.

באשר לנימוק שהעלה הסנגור לאי הרשעה במועד - הנימוק אין בו ממש וזאת בלשון המעטה. המערער היה מיוצג לאורך כל הדרך. בית משפט קמא ב- 13.11.14 אמר ב"רחל בתך הקטנה", זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי. לא היתה כל דרך להחליף בין התאריך שבו אמור היה המערער להתחיל לרצות את עבודות השירות לבין התאריך הרלוונטי לענין הגשת הערעור (ככל שבדעתו של המערער להגיש ערעור). בבש"פ 2956/09 אלמשטו ממו נ' מדינת ישראל אמר בית המשפט העליון מפי כב' הרשם מרזל כי: **"גם בהליך ה פלילי יש צורך להצביע על טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת הערעור"**. איננו סבורים כי טעם שכזה מצוי בטיעונו של הסנגור לענין האיחור במקרה הנוכחי.

4. מעבר לכך ובבחינת מעבר לנדרש: גם לגופו של ענין ולאחר ששמענו את הטיעונים, לא מצאנו בהם ממש. עתירתו של המערער נשענת על טענה ולפיה, אם היה מתאפשר לו להסיר את המחדל במלואו, או אז ברור שבית המשפט לא היה מטיל עליו ענישה בדומה לזו שהוטלה עליו. לצערו נמנע ממנו מלהסיר את המחדל כיוון שהשופט שדן בתיק פשיטת הרגל אסר עליו זאת במפורש.

אין ממש בטיעון. גם לו היה מוסר המחדל לא בהכרח היה נמנע בית המשפט מהטלת מאסר או מענישה משמעותית אחרת. הדעת נותנת כי בית המשפט היה מתחשב בכך, אולם לא מעבר לכך.

לטעמנו הענישה שניתנה בתיק הנוכחי נוטה חסד עם המערער והיא משקללת, ואולי אף משקללת ביתר, את קשייו. אין לשכוח כי מדובר ב- 14 עבירות, שתי עבירות של הגשת דוחות באיחור ו- 12 עבירות של אי הגשתו כלל. אנו ערים לכך שעד למועד הגשת כתב האישום הצטמצם המספר ועמד על 9 דוחות שלא הוגשו. הסנגור טען שיתרת הדוחות הוגשו, אלא שגם לדבריו הדוחות אכן הוגשו אולם המחדל לא הוסר כי סכום הכסף שמדובר בו לא שולם.

בנסיבות אלה ריבוי העבירות מצביע על כך שבית משפט קמא לא חרג באופן המצדיק ומאפשר את התערבותה של ערכאת הערעור, שעל כן סיכויי הערעור מלכתחילה לא היו טובים ובדיעבד, לאחר ששמענו את הטיעונים, איננו רואים כאמור לתת אורכה לצורך הגשת הערעור.

התוצאה היא כי הערעור נמחק.

ניתן והודע היום י' אייר תשע"ה, 29/04/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד